

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets indhold

Lovforslaget skaber mulighed for en udvidelse af antallet af næstformænd i Patientklagenævnet og fastlægger kompetenceforholdet mellem Patientklagenævnet og Sundhedsstyrelsen.

2. Lovforslagets hovedformål

Lovforslagets formål er – i lighed med det af sundhedsministeren den 18. januar 1989 fremsatte lovforslag nr. L 185 (forslag til lov om ændring af lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v.) – at sikre en hurtigere behandling af klagesager i Patientklagenævnet gennem ansættelse af et yderligere antal næstformænd og at imødekomme behovet for en mere direkte adgang til et afbalanceret grundlag for nævnets afgørelser *samt* – i modsætning til ministerens lovforslag – at sikre befolkningens fortsatte tillid til klagesystemet ved bevarelse af Patientklagenævnets utvivlsomme uafhængighed.

3. De gældende regler

Herom henvises til bemærkningerne til det af sundhedsministeren fremsatte lovforslag nr. L 185, afsnit 3.

4. Lovforslagets baggrund

Baggrunden for nedsættelse af Patientklagenævnet var primært at øge befolkningens tillid til sundhedsvæsenets klagesystem ved afskaffelse af lægernes »selvdømme« og etablering af en uafhængig instans, Patientklagenævnet. Der forelå ganske vist ikke dokumentation for den faktiske betydning af lægernes »selvdømme«, men Folketinget fandt ved behandlingen af lovforslaget, der dannede grundlag for lov nr. 397 af 10. juni 1987, at tilliden til systemet var et helt selvstændigt formål, der burde tilgodeses uanset berettigelsen af en eventuel mistillid.

Det er indiskutabelt, at Patientklagenævnet har øget denne tillid og dermed har opfyldt en væsentlig del af sit formål.

Imidlertid vil det være forbundet med en væsentlig personale- og ressourcudvidelse at tilføre Patient-

klagenævnet den nødvendige faglige ekspertise til selv at foretage den sundhedsfaglige vurdering af de indkomne klager, der spænder meget vidt i deres indhold. Det vil derfor være hensigtsmæssigt, at denne fortsat foretages i Sundhedsstyrelsen, hvor sådanne ressourcer for vejen er til stede.

Derimod vil der ikke være ressourcibesparelser ved, at også den administrative og juridiske bistand placeres i Sundhedsstyrelsen.

Forslagsstillerne ønsker at sikre, at Patientklagenævnets uafhængighed ikke sættes på spil til fordel for en luftig og usandsynlig ressourcibesparelse ved en overflytning af hele Patientklagenævnets sekretariat til Sundhedsstyrelsens regi.

For det første har Patientklagenævnet behov for at kunne betjene sig af en ekspertise, hvis uafhængighed og saglighed ikke kan drages i tvivl.

For det andet bør patientklager fortsat rettes direkte til Patientklagenævnet. Allerede en fælles postadresse med Sundhedsstyrelsen vil nedsætte tilliden til nævnets integritet.

For det tredje bør Patientklagenævnet have mulighed for at foretage sin egen registrering, sagsstyring og sagsforberedelse, således at nævnet selv kan fastlægge prioriteringen af de indkomne klager.

For det fjerde bør Patientklagenævnet fortsat have mulighed for gennem sin årsberetning at tage principielle spørgsmål op til vurdering uden hensyn til Sundhedsstyrelsens holdning. Da denne årsberetning i væsentligt omfang vil kræve bistand fra nævnets sekretariat, vil det være ødelæggende for Patientklagenævnets muligheder for at foretage sine egne vurderinger, hvis sekretariatet tillige er underlagt Sundhedsstyrelsen. Det ville være helt uacceptabelt, at personalegrupper i den offentlige sektor bringes i et afhængighedsforhold til to forskellige »arbejdsgrupper«.

Det er forslagsstillerne bekendt, at Patientklagenævnets første beretning vil indeholde en række principielle tilkendegivelser om betydningen af information til patienterne. Baggrunden herfor er bl.a., at det i mange sager er konstateret, at manglende information har udløst en klage over en behandling, som ikke i sig selv har været kritisabel, men hvor nævnet har valgt at betragte den manglende information som et